

Interes prawny przy wnoszeniu skargi na studium

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: niedziela, 02, lipiec 2017 17:07

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 2099

Ponieważ studium nie wywołuje skutków właściwych dla miejscowego planu i nie kształtuje sposobu wykonywania prawa własności nieruchomości, powoływanie się jedynie na uprawnienia właścicielskie nie wystarcza dla uznania, że doszło do naruszenia interesu prawnego.

postanowienie WSA w Opolu z 19 czerwca 2017 roku, sygn. II SA/Op 72/17, nieprawomocne

W stanie faktycznym leżącym u podstawy przywołanej sprawy jedna z mieszkanek wniosła skargę na uchwaloną przez radę gminy nowelizację studium kierunków i uwarunkowań zagospodarowania przestrzennego w zakresie przepisów umożliwiających wzniesienie wielkopowierzchniowego obiektu handlowego. Skarga została wniesiona na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym.

Jedną z badanych przez sąd kwestii była legitymacja procesowa skarżącej. Sąd zauważył, że należy mieć na uwadze, iż ustalenia studium nie są adresowane na zewnątrz i - co do zasady - nie kształtują bezpośrednio sytuacji podmiotów spoza systemu administracji publicznej. Choć nie wykluczył naruszenia interesu prawnego ustaleniami studium, to jednak wskazał na konieczność dostrzegania różnicy pomiędzy studium i planem miejscowym w zakresie bezpośredniości i realności skutku, jaki wywołują oba te akty.

Uchwała w przedmiocie studium nie będąc aktem prawa miejscowego, jest aktem polityki, aktem prawa wewnętrznego, wiążącym organ stanowiący przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Studium nie kształtuje sposobu korzystania z własności, ale wiążąc radę gminy przy uchwalaniu planu miejscowego, pośrednio może wpływać na interes prawny właścicieli nieruchomości objętych postanowieniami studium. Przyjmuje się zatem, że jedynie inne niż poprzednie przeznaczenie nieruchomości w studium i powiązane z nimi nakazy i zakazy, mogą stanowić o naruszeniu interesu prawnego, przy czym kwestia ta winna podlegać wnikliwemu rozważeniu w konkretnej sytuacji (por. wyrok NSA z dnia 3 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 1869/13). W orzecznictwie akcentuje się też, że nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącej (por. wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1248/13).

W przedmiotowej sprawie WSA nie dopatrył się wykazania przez skarżącą własnego, indywidualnego interesu prawnego i tym samym skargę odrzucił.